

Chủ nhật

Nguyễn Đình Toàn

Buổi sáng [thời gian bao giờ cũng phải bắt đầu bằng một lúc nào đó, buổi sáng hay buổi chiều] trời trút xuống một cơn mưa lớn, làm cho thành phố ướt sũng. Bầu trời dường như bị những đám mây nặng hơi nước níu xuống, gần chạm tới cái gác chuông nhọn hoắt của nhà thờ phía xa. Chủ Nhật, nên dù trời mưa người ta vẫn đi lễ. Phụng có thể nghe những tiếng động qua lại trước cửa để đoán ra ngày Chủ Nhật, xe cộ cũng như những người đi bộ, hướng cả về phía nhà thờ, tiếng người trò chuyện, nhất là tiếng những đứa trẻ cười nói với nhau bằng giọng thanh và cao, những tiếng cười giống như những mũi kim xuyên thẳng lên bầu trời sớm mai và, vào những buổi sáng trời như bữa nay, hơi nước đã làm cho tiếng cười bớt trong và, những lời trò chuyện cũng thưa đi, những tiếng nói nghe thoáng, Phụng có cảm tưởng lũ trẻ vừa đi vừa tìm cách nép vào những mái hiên để tránh mưa, do đó, tiếng nói của chúng đã bị khuất lấp, hoặc bị các trận gió thổi tạt làm cho méo đi. Chúng nói gì với nhau? Đó là điều Phụng không bao giờ nhớ lại nổi, bởi vì có bao giờ nàng nghe rõ chúng nói gì đâu? Những tiếng nói của chúng chẳng khác những tia sáng người ta có thể trông thấy rõ ràng, nhưng vẫn không nhận được ra hình thù. Nhưng chắc chắn đó là những đứa trẻ đã trở nên quen thuộc đối với nàng, những tiếng chuông nhỏ báo hiệu ngày Chủ Nhật.

Nhưng sáng Chủ Nhật này, có cái gì khác thường mà lòng Phụng nghe có vẻ rộn rã?

Phụng thấy đau nhói trong lòng, một nửa vì mừng vui, một nửa bàng hoàng. Nàng biết rằng mình đang mưu toan một việc, và nếu có kết quả, có lẽ đời nàng sẽ đổi khác.

Dĩ nhiên nàng sẽ đi xa, và những buổi sáng như thế này, sẽ chỉ còn là những buổi sáng trong kỷ niệm.

Điều đó không đáng tiếc sao?

Phụng nghe những giọt mưa rơi vỡ tí tách dưới mái hiên, và những hạt bụi nước theo gió tạt vào mặt mát lạnh. Một ngày nào đó, những tiếng động này, những cảm giác này, sẽ trở thành những lời kêu gọi, vuốt ve, đối với tôi. Có thể, với cái đất nước chìm ngập trong chiến tranh này, nó sẽ còn là những lời trách móc nữa.

Nhưng tôi biết phải làm sao đây? Tôi đã chán không muốn nghe, không thấy cuộc chết chóc, tang thương này nữa. Điều kinh hãi nhất là dường như, không ai nhìn thấy một hy vọng ra khỏi nào, hoặc vẫn còn có một hy vọng nào đó, nhưng chính tôi, tôi không nhìn thấy được và điều này quá sức chịu đựng của tôi.

Tôi có thể trốn chạy một mình chăng?

Tôi không tin như thế. Tôi chỉ muốn một điều giản dị: Nghi ngơi. Nghi ngơi trong quên lãng, giống như một giấc ngủ. Tôi cũng muốn tìm ra một chỗ đủ yên, để nuôi lại hy vọng củ mình.

Ngoài ra, tôi còn quá trẻ, tôi cũng muốn được đi đây đi đó, được nhìn thấy các dân tộc khác người ta sinh sống ra sao? Tôi muốn được sống cái cảm giác lẻ loi của một kẻ bơ vơ nơi đất lạ quê người, một ngày nào đó, xách va-ly từ trên phi cơ bước xuống cái phi trường rộng lớn, tấp nập hay vắng vẻ

nào, như một kẻ bị đẩy biệt tích, sống một lượt sự lẻ loi như một tình cảm lãng mạn và nỗi lẻ loi sợ hãi mang theo từ quê hương.

Nhưng tất cả những điều này đã đủ nói hết cái sự thật của nỗi ước ao mờ ám trong lòng tôi chẳng?

Không đâu. Tôi chắc còn nhiều điều nữa tôi chưa kịp nghĩ ra, không muốn nghĩ ra, tôi muốn tập làm con đà điểu rúc đầu xuống cát. Tôi muốn kiếm ra một nơi có đủ yên tĩnh, có đủ thời giờ, sắp xếp lại trí óc, hầu có thể phân biệt được tội ác, lòng nhân ái sự cuồng tín và hy vọng.

Để làm gì?

Có lẽ tôi cũng muốn tìm ra được lời giải đáp cho chính cái câu hỏi đó.

Nếu phải chết cho quê hương, tôi muốn được chết cho cái quê hương mà mình yêu mến chứ không phải cái quê hương mà mình sợ hãi.

Tôi cũng biết rằng, sự lựa chọn này, chỉ chúng tôi, những người con gái Việt Nam mới còn có thể được làm [con trai phải đi lính, không được lựa chọn gì hết].

Tôi không muốn yêu nước như một giáo điều.

Tôi biết rằng tôi, cũng như những người quanh tôi, đều uống nước sông, ăn cơm gạo cấy trên ruộng đất của tổ quốc, lòng ái quốc phải là một tình cảm tự nhiên, ân nghĩa nếu có, cũng phải tương tự như ân nghĩa sinh thành, phải tự nhiên hơn cả sự tự nhiên người ta cảm thấy, bởi vì đó là một phần thịt da, xương máu của chính mình.

Tôi muốn sắp xếp lại tất cả những thứ đó cho rõ ràng, trước khi trở lại.

Nhưng đó có phải là những tình cảm thật của tôi chẳng? Hay chỉ là những điều biện minh cho một chuyến đi, một cuộc chạy trốn một mình?

[Trích ĐỒNG CỎ]